

"AMERIŠKA DOMOVINA"

(AMERICAN HOME)

SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER
Published daily except Sundays and Holidays

NAROČNINA:

Za Ameriko in Kanado na leto \$5.50. Za Cleveland, po pošti, celo leto \$7.00
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.00. Za Cleveland, po pošti, pol leta \$3.50
Za Cleveland po raznašalcih: celo leto \$5.50; pol leta \$3.00; četrt \$1.75
Za Evropo, celo leto \$8.00; pol leta \$4.00; za četrt leta \$2.50
Posamezna številka 3 cente.

Vsa pisma, dopise in denarne pošiljave naslovite: Ameriška Domovina,
6117 St. Clair Ave., Cleveland, O. Tel. Henderson 0628

JAMES DEBEVEC and LOUIS J. PIRC, Editors and Publishers.

Entered as second class matter January 5th, 1909, at the Post Office
at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3d, 1879.

83

No. 1, Tue., Jan. 3d, 1933

Kaj prinese leto 1933

Splošno se pričakuje, da bo v letu 1933 padla odločitev glede svetovne krize in depresije, radi katere trpi Amerika ravno toliko kot ves ostali svet. To pričakovanje ima podlago na dejstvu, da nastanejo letos velike spremembe pri posameznih vladah in ker je trpljenje narodov že tako obilno, da bi svet zgubil svojo zgodovinsko normalnost, če bi enak položaj kot ga imamo danes trajal še preko leta 1933.

Svetovna kriza se je začela kmalu potem, ko je leta 1929 predsednik Herbert Hoover prevzel svoj urad. Dočim se v letu 1929 kriza še ni dosti poznala, pa so bila jasna znamenja, da se bo kriza razvila v tako silovito depresijo, kot je svet zlepa še ne pomni. Teh znamenj pa je predsednik Hoover ni videl ali jih ni hotel videti. Neprestano je trdil, da je kriza le trenutna, in da bo v nekaj mesecih zopet vse v normalnem tiru, in da je "prosperiteta že okoli vogala."

Ljudje, ki so tako temeljito informirani o vsem položaju kot je predsednik Zedinjenih držav, ki imajo na razpolago boljše informacije kot vsak drug vladar na širnem svetu, ne bi smeli nikdar tako govoriti in slepiti javnost, pač pa se nemudoma podati na delo, da zavrnejo pretečo nevarnost, koliko je v njih moči. Resnica pa je, da si predsednik Hoover v resnici ni sam kriv ogromne depresije, pa je tudi res, da ni absolutno ničesar naredil v teh časih. Kdo se ne spominja njegovega govora pred Zahvalnim dnevom v letu 1931, ko je govoril potom radia in izjavil v zasmeh ljudem, da v Ameriki nihče ne strada! In že tedaj je bilo deset milijonov ljudi dve leti brez dela!

Kritični časi, v katerih sedaj živimo, niso samo ameriški, ampak svetovni. Odmevajo iz povojnih posledic in so nekaka kazen za one čase, ko se je delalo na vso moč z vso parjo za sijajen zaslužek. Kdor je vedel, da ako ne more iti vedno naprej, je tedaj marljivo hranil in ta se bo nekako prerinil skozi težke čase, a gorje onim, ki ali niso imeli toliko prilike za zaslužke, ki so bolehal ali pa ki so bili brez miselnosti, pa si niso ničesar prihranili!

V političnem oziru bo tudi letos v Clevelandu veliko važno leto. Ves Cleveland bo v nekaj mesecih doživljal nove politične okraje in sestoj mestne zbornice. Tudi županovi bodo drugačen obseg in smernice. Tudi županovi bodo pet voliti. Sedanji župan Miller je prišel v mesto, ko so republikanci 16 let zaporedno imeli v navedenem mestu vladavino.

da so bile te dobre ali slabe, skušnjave so bile. Marsikateri je v duhu preživel vso svojo preteklost ter primerjal z sedanostjo, ter mogoče preklinjal same sebe, razmere, položaj ter prilike in podobno. Res je, da v preteklost smo še zmožni pogledati in se spomniti tega in onega, dobrega in veselega, kakor tudi žalostnega, seveda zadnjega se neradi spominjamo. Kakor tudi bodočnosti kaj neradi pogledamo v obraz ter navadno prepuščamo razmeram, ter se tolažimo: bo že kako, namreč če bodo drugi živeli bom tudi jaz in podobno in pri tem pozabljamo, da bodočnost ni nikdar tako rožnata kot je bila MOGOČE preteklost. Posebno pa še bodočnost, kateri gremo nasproti, ne bo imela nikakega cvetja, za delavca, pozabjenega moža.

Naš predsednik Hoover je politikal tovarnarje in kapitaliste, da rešijo deželo propada. Kaj se je zgodilo? Prej niso vedeli, da je dežela v nevarnosti ter so bili tem potom obveščeni, ter so rešili sami sebe in se danes smejejo. Nadalje so bili pozvani bankirji, da rešijo deželo pred propadom. Kaj se je zgodilo? Kot v prvem slučaju, saj so vendar ene in iste osebe, denar so pobrali kolikor so mogli od ljudi, ki ga tam ni bilo več, so šli in pobrali še iz zvezne blagajne, kar še niso pa še bodo, preden se igra završi. Dežela pa je tam kot prej, samo še bolj v globokem blatu. Imeli so zaupanje v velikega inženirja, da bo deželo rešil. Mogoče bi jo bil, ako bi znal delati čudeže, ker pa jih ne zna, in ker so ga pustili samega, ter mu še celo klubovali, potem se sploh ne more pričakovati, da bi se zgodilo kaj drugače kot se je. Pomislite, kaj se je zgodilo par dni pred Božičem. Kakor STRELA z jasneje se pojavi Technokrat Howard Scott ter pojasni narodu kaj je vzrok depresije in današnjega položaja. Teh podaja veliki svetnik, kateri

lim vsem znancem in prijateljem boljše in zadovoljnejše novo leto 1933.

J. F. Terbižan.

Slovenski socialisti so otročji

Cleveland (Collinwood), O.—Še nikdar niso slovenski socialisti ustrelili takega kozla, kot so ga o priliki proslave ujedinjenja Jugoslavije v SND. Le kaj si mislijo, ko gredo v svobodni ameriški republik s klici "doli s kraljem" protestirat. Mi drugi jim toliko ne zamerimo, kajti predobro poznamo njih nimen karkter, toda ameriška javnost in zlasti tu rojena mladina, kakšno sodbo so si ustvarili o teh čudakih? Člani teh socialističnih klubov gotovo niso tako bedasti, stremijo pač za boljšanje teh neznosnih razmer, toda njih voditelji so pa v resnici vredni, da bi jih človek ošlatal z moko kunjo. Hočejo voditi delavsko stranko, pri tem se pa tako otročje obnašajo, da jih mora vsak treznomislec človek spoznati kot čudake, prenapeteže. Imajo mržnjo do vsega, kar se z njimi ne strinja, do slovenske duhovščine pa še posebno. Vsak grizljaj mu očitajo, vedno povdarjajo, češ, Kristus je hodil bos, kar pa ni res, ker takrat čevljev niso poznali, pač pa so nosili sandale. Dalje pravijo: Kristus se ni vozil v avtomobilu. Kako neki, saj takrat niti Forda še niso poznali. Tudi strgan ni hodil in lakote mu tudi ni bilo treba trpeti, razen če se je prostovoljno postil. Saj čitamo, da je imel med spremljevalci Juda, ki je oskrboval vse spremstvo.

Slovenski socialisti imajo za voditelje tudi Judeže podobne gospode. Ko jim nabašejo dovolj v mošnjo, pustijo otročje sodruge sredi pota in jim pokažejo figo. Za zgled si vzemite "modrega" Kristana. Še veliko drugače bi se vam lahko povedalo, kot na primer milijon dolarski sklad, ki je tako skrivnostno izginil, toda saj ne sprejdate, oziroma nočete videti. Ne pomagajte nič drugega, kot pustiti vas, da rogovilite in zabavljate prav po "babje." Toda vaš ugled, če ga je bilo kdaj kaj, je itak izginil. Čas bi že bil, da tista mala skupina, ki vam sledi, pristopi k treznomislec človeški družbi.

Naročnik.

Odgovor na "odgovor"

Cleveland, O. — Na moj dopis "Moj dan," ki je izšel v Ameriški Domovini dne 10. decembra 1932, mi odgovarja Stanke Dolenc, ki pa je v tem slučaju samo posodil nekemu drugemu svoje ime. Toda ptiča poznamo po perju, čeprav se poslužuje dosledno taktike afriškega noja, ki skriva v pesek svojo glavo.

Torej nekoliko odgovora na "odgovor." Prva točka: Da sem bil jugoslovanski prostovoljec je res, toda nas je bilo do 80,000 in ban dravske banovine, gospod Drago Marušić je bil tudi eden od teh. Ni pa res, da je bil "gospodin Lavrič častnik srbske vojske v svetovni vojni." V vednost Stanka Dolenca in njegovega informatorja bodi povedano, da sem bil imenovan za podporočnika jugoslovanske vojske dne 20. aprila leta 1919, te je, ko se je že Srbija ujedinila s Slovenci in Hrvati v državo S.H.S. Dokaz moje trditve, dokument z mojim imenovanjem, je na mojem domu na ogled vsakomur, kogar bi utegnulo zanimati.

Dalje je v "odgovoru" rečeno: Vi gospodine ste pisali v "A.D." z dne 10. dec. 1932 NEKAKO takole, nakar sledi odstavke iz mojega dopisa. Ne gospodine, zopet se motite! Jaz nisem pisal NEKAKO takole, ampak TAKOLE, kakor sledi: Nisem si mogel dati odgovora, da ni pri proslavi bil udeležen SOKOL. Ime jugoslovanski Sokol nosi, pa ga ni bilo! Simbol slovanstva Sokol, ki je pri ust-

varjenju Jugoslavije igral tako veliko vlogo. (Vi pa ste zapisali: Simbol slovanstva Sokol, ki je igral tako veliko vlogo.)

Da je igral Sokol pri ustvarjenju Jugoslavije res veliko vlogo, morate pripoznati in prav tako morate pripoznati, da Sokol ni le simbol slovanstva, pač pa simbol vsega slovanstva, kar bi moral vedeti prav tako gospodine Dolenc, kakor gospodine inicijator dopisa, kateremu je Dolenc posodil svoje ime in ki skriva v pesek svojo glavo.

Dalje. Vprašujete, če sem bil navzoč dne 19. oktobra 1930, ko je Slovenski Sokol razvil svoje zastavo. Gospod Dolenc, imeti morate slab spomin, če se več ne spominjate, da sva se meseca avgusta, leta 1930 vozila skupaj iz Amerike v staro domovino in sem bil jaz, kar najbrže veste, dne 19. oktobra 1930 v starem kraju, torej nisem mogel biti pri razvitju navzoč.

Kar se pa tiče jasnih dokazov, o katerih govorite, jih pridržite zase ter jih servirajte sebi in onemu, kateremu ste posodili svoje ime! Naj vama dobro teknejo.

Zdravo novo leto! pa z bogom.

Franjo Mihael Lavrič.

Zlata Afrika

Še pred šestdesetimi leti ni imel nihče slutnje, da skriva Afrika na sedanjem teritoriju zlatega mesta Johannesburga zlata zaklade. Nato pa so nenadno odkrili stare rove pri reki Zimbabwi. Ko so se spravili na kopanje, so našli tu mnogo raznovrstnega orodja, ki je bilo očitno rabljeno pri lomljenju kamenja. Še pred 100 leti so kupovali Portugaleci na obrežju od domačinov zlat prah, kesneje pa je izdal kralj Mesilikatze prepoved, nakar niso več njegovi podaniki pobirali zlatega prahu po rečnem pesku, pa tudi ne več kresali zlatih kosov iz kamenja. Kralj Mesilikatze se je namreč bal, da ne bi postali belci preveč pozorni na njegovo deželo, če bi vanjo lazili po zlatega zaklade. Ko pa so se usedli Buri z juga, so se tudi oni seznanili s zlatimi najdišči, toda skrivali so to kot sveto skrivnost, dokler se je pač dalo.

Na čudovit način pa so prišle prve izsleditve zlatih zakladov v javnost. Neki škot, po imenu Lys, je prihajal z juga s svojimi voli z namenom, da bi si poiskal rodovitne zemlje, katero bi si prisvojil. Ko pa je prispel v bližino do brdja Witwatersrand, se je ulila ploha in tla so se tako silno zmočila, da so se kolesa globoko zajedala. Radi tega niso mogli volti naprej. Voz je obstal. Da bi premeteni škot spravil voz naprej, je podložil pod kolesa kamenje. Voz se je znova premaknil; toda škot nenadoma zapazi, da se nekatera mesta zdrobljenega kamenja čudovito svetlikajo. Pobere nekaj teh kosov in jih vtakne v žep. Nato se odpravi v Pretorijo k geologu Mauchu, ki je že leta 1867. zasledil zlato v okraju Patidi. Pa je mož že takoj ugotovil, da skrivajo ti kamni kosci v sebi zlato.

Škot ne izda učenjaku kraja, marveč se takoj poda v družbi Nizozemca Friderika Strubena nazaj k zlati pokrajini. Uvideva pa sta, da jima ta najdba ne bo izpolnila nad, ki sta jih gojila. Zato sta se odpravila dalje. Neizmerna pomanjkanja in napore sta trpela, toda nista odnehala. Slednjič sta bila tako izčrpana in razcefrana, da je vse od njiju viselo in da sta zastavila edini puški, ki sta ju imela, za kos kruha. Končno pa sta le prispela do kraja, kjer se še danes najbogatejša zlata najdišča skrivajo. Njun trud je bil obilo poplačan. Kmalu so privreli od vseh strani vsakovrstni zlati iskanci, dokler ni končno razglasila transvaalska vlada, da je vsa zemlja, ki slučajno ne pripada kakemu zasebniku, državna last, zato nima nihče pravice riti po njej, dokler ne dobi njenega posebnega privoljenja. Izkazalo se je kesneje, da je tu prav za

Če verjamete al' pa ne.

Morda bo najboljšje, da ne povem osebe, ki mi je naslednjo zašepetala na uho, da ne bo nepotrebno kake zamere. Meni pa itak nihče nič ne more,

prav težko priti do zlate rude, marveč jo je treba iz trdega kvarca s posebnimi stroji izkresati. Na tem mestu je kmalu nato zraslo mesto Johannesburg, ki je postalo kaj kmalu največje mesto Afrike, ki se razprostira južno od Sahare.

V zgodovini zlatih iskanj so zanimivi doživljaji nekega Jenningsa. Še predno so odkrili zlato rudo, je prišel v te kraje, da bi si kupil neko posestvo. Toda cena dvanajstih volov se mu je zdela previsoka. Nekaj let za tem se je povrnil in plačal za to posestvo z dvorcem vred 8 milijonov dinarjev. Vendar je napravil briljanten dobiček, zakaj kmalu za tem so mu dajali gotovi denarni možje pol milijarde dolarjev za to zemljišče. To je namreč prav isti kraj, kjer se danes dviga bogato mesto Johannesburg.

Bistvena razlika zlatih jam v Avstraliji in Afriki je v tem, da je mogel v Avstraliji slehernik obogateti: odkril je zlato, nabral si zlatih zrn in ker ter jih prodal. V enem samem dnevi je postal iz reveža bogatin. V Afriki pa si posameznik ne more ničesar pomagati. Tam je zlato stisnjeno v kvarcu, kate-rega more samo stroj iztrgati. Zatorej pa ni bilo tam nikoli toliko pustolovcev kakor v Avstraliji. Zlata Avstralija je umolknila, zlata Afrika pa je danes svetovno najbogatejša zlata jama.

KRVNIK, KI JE SPRAVIL NA DRUGI SVET 700 ZLOČINCEV

Te dni si je končal v Londonu življenje krvnik, ki je odpravil na oni svet okrog 500 zločincev. O njem so pravili, da ima glede usmrtilcev svetovni rekord. Toda tudi za ta rekord se ljudje pulijo. Iz Portlanda v Ameriki se je namreč oglašil krvnik in obenem jetniški paznik Lamb, ki je spravil v 50 letih na oni svet 700 zločincev.

Dnevna vprašanja

1. Katere cigarete so danes najbolj oglaševane v časopisju?
2. Kam je šel predsednik Hoover za božične praznike?
3. Kdo vodi letos slovenski radio program v Clevelandu?
4. Kdo je vodil prvi slovenski radio program v Clevelandu?
5. Kdo je vodil drugi slovenski radio program v Clevelandu?
6. Koliko učencev pohaja v Slovensko šolo Slovenskega Doma na Holmes Ave.?
7. Kdo poučuje v slovenski šoli v Slovenskem Domu na Holmes Ave.?
8. Kdo je učitelj slovenščine v slovenski šoli v Slov. Narodnem Domu na St. Clair Ave.?
9. Kdo je učitelj slovenščine v šoli Slovenskega Del. Doma na Waterloo Road?
10. Koliko slovenskih otrok pohaja približno slovenske šole v Clevelandu?

Odgovori na vprašanja

1. Lucky Strike.
2. Na morje blizu obrežja Floride — ribe lovit.
3. Mr. Charles Zorman.
4. Mr. Primož Kogoj.
5. Dr. William J. Lausche.
6. 151.
7. Mr. Marian Urbančič.
8. Mr. Ivan Zorman.
9. Mr. Joseph Siskovich.
10. Približno en tisoč slovenskih dečkov in deklic.

ker bom samo to zapisal, kar sem slišal.

Pripoveduje se, kako je Pikišov Joža mislil, da je srno vjel, pa se je potem izkazalo pod pričami, da to ni bila srna, ampak nekaj drugega.

Pikišov Joža strašno rad hodi na lov, le eno se mu je pri tem zdelo greh, namreč, da ni hotel kupovati municije. Zato je sklenil, da gre na bratove farme in bo tam lovil zajce z golimi rokami, kar jih je pa bolj hitrih, bo pobijal s palico. Dobro mu je šlo od rok. Zajci so padali ko Turki pred Belgradom, ko jih je Laudon mikastil. Joža je pri tem imenitno živel, saj je imel vsak dan zajca na mizi, enkrat v ajmohtu, enkrat pečenegega, enkrat v omaki in drugače. Joža je namreč imeniten kuhar in si zna lastnoročno napraviti zajca boljše, kot vsaka kuharska knjiga. V tem se je že nekoč izkazal na farmah v Genevi, ko je mislil, da je napravil zajčji ajmoht, pa je bil pozabil deti meso od zajca notri. Ampak to ne spada sem.

Nekoga dne gresta z bratom Majkom zopet na zajce. Majk mu jih je podil, Joža jih je pa za fencem čakal in sproti vsakemu potrkal po glavi in jih metal v vrečo. Naenkrat Joža ostrmi. Gleda in gleda, pa sam sebi ne verjame, če prav vidi. Všečipne se v ušesa, izpuli si par las in se tako prepriča, da ne sanja, ampak da vidi pred seboj živo prikazen. Iz gošče se namreč pokaže naenkrat pred njim neka precej velika četveronožna žival, ki je divje gledala okrog sebe. Ker je bila obrnjena proti njemu z glavo, ni mogel konstatirat, ima li rep ali ne. Pa kaj je en rep v takem slučaju! Joža si ogleduje zverino. Na glavi je imela rožičke, barve je bila pa nekako sivorumene.

Joža modruje sam pri sebi: krava ni, konj ni, pes ni, volk ni, medved tudi ne, torej ne more biti drugega kot srnjak. Gotovo so ga naši jagri prepočili iz pennsylvanskih gozdov in sedaj se revež potika tukaj okrog, brez družine in žlahte. Tale bi bil pa dober, si misli Joža, pa sklene, da ga bo vjel. Gre počasi proti živali in prav prijazen obraz dela in z rokami ponuja proti živalici: na, na. Ko pride Joža že blizu in že računa, da bo srnjaka prav lahko vjel, žival nenadoma da od sebe nek čuden glas, se obrne in zbežlja ob fencu proč od Jožeta, Joža pa za njo. Tako drvita ob fencu, dokler žival ne pridirja v kot, kjer sta se stikala dva fenca, kar je bilo kot nalašč za lovca. Srnjak se skuša rešiti čez fenc, toda bil je prevelik in tudi časa ni bilo za skok, ker Joža je bil takrat že na živali. Planil je z vso silo na srnjaka, ga zgrabil za rožičke in kričal na vso moč: "Majk! Majk! Na pomagaj!" Žival se je otepal, breala in skakala ter se skušala otresti lovčevih rok, toda ta jo je držal kot v kleščah, ker taka pečenka se ne pusti kar tako iz rok.

V tem prihiti res Majk, ki je slišal obupne klice svojega brata in ko vidi dvoboj med bratom in živaljo, prasne v smeh, da se je kar po tleh valjal "Kaj se pa režiš?" ga nahruli Joža. "Raje mi pomagaj, da zveževa srnjaka, ako hočeš imeti za praznike lepo pečenko." "Srnjaka? Kakšnega srnjaka?" se začudi Majk. "No, kaj ne vidiš, da srnjaka držim? Kaj si slep ali kali?" "Joj, ta je pa dobra, Joža. Kakšen srnjak je pa to, ko je čisto navadno farmersko tele." "Tele?" se grozno začudi Jože.

"Aha, to je tele, ki je ušlo nekemu farmerju pred več meseci in čisto podivjalo. Ravno prav, da si ga prijel, ga bova peljala nazaj." "Jaz ga že ne bom. Na, pa ga ti lovi." To reki, spusti Joža "srnjaka" in si briše vso blatno obleko, ki si jo je zamazal v boju. "Kaj misliš, da sem jaz zato prišel v Ameriko, da bom farmerjem po gmajni teleta lovil?"

1933	JAN.	1933
Sa	Mo	Tu
1	2	3
4	5	6
7	8	9
10	11	12
13	14	15
16	17	18
19	20	21
22	23	24
25	26	27
28	29	30
31		

KOLENDAR

DRUŠTVENIH PRIREDITEV

JANUAR

- 7.—Društvo Napredne Slo-venke, št. 137 SNPJ; plesna veselica v spodnji dvorani SND.
- 8.—Oltarno društvo fare sv. Vida priredi banket v spodnji šolski dvorani.
- 8.—Pevsko društvo "Soča" priredi koncert v Slovenskem Domu na Holmes Ave.
- 14.—Pevski zbor Zarja, samostojna; plesna veselica v spodnji dvorani SND.
- 15.—Frank Suhadolnik; predstava in ples v obeh dvorinah SND.
- 15.—Euclid Rifle and Hunting Club priredi jelenovo večerjo v zgornji dvorani Slovenskega Doma na Holmes Ave.
- 15.—Liga ohijskih društev K. S. K. J., dobrodelna prireditelj v Grdinovi dvorani.
- 15.—Dramatično društvo Adrija, igra v Slovenskem Društvem Domu, Recher Ave.
- 21.—Društvo Carniola Tent, št. 1288 The Maccabees; plesna veselica v spodnji dvorani SND.
- 21.—Društvo Jutranja Zora št. 337 HBZ, zabava v Slovenskem Društvem Domu, Recher Ave.
- 22.—Dramsko društvo Ivan Cankar, predstava v SND.
- 22.—Dramatično društvo Naša Zvezda, igra v Slovenskem Društvem Domu, Recher Ave.
- 28.—Modern Maiden Club; plesna veselica v spodnji dvorani SND.
- 29.—Jugoslovanski trgovski klub; banket v spodnji dvorani SND.
- 29.—Društvo Modern Crusaders, SDZ, obhaja petletnico v Slovenskem Delavskem Domu na Waterloo Rd., popoldne in zvečer.

FEBRUAR

- 4.—Društvo George Washington, št. 180 JSKJ; plesna veselica v spodnji dvorani SND.
- 5.—Interlodge Day v Slovenskem Narodnem Domu na St. Clair Ave.
- 5.—Društvo Abrašević, igra in ples v Grdinovi dvorani.
- 5.—Podružnica št. 25 Slovenske Zenske Zveze priredi igro v Knausovi dvorani.
- 6. do 11.—Razstava umetnih slik Jugoslovanske šole moderne umetnosti v obeh dvorinah SND.
- 12.—Slovenski Sokol; prireditelj v obeh dvorinah SND.
- 14.—Slovenska šola SND; plesna veselica v spodnji dvorani SND.
- 18.—Društvo Napredok št. 132 JSKJ, zabava v Slovenskem Društvem Domu, Recher Ave.
- 18.—Društvo Spartans, št. 198 SSPZ; plesna veselica v spodnji dvorani SND.
- 19.—Društvo Orel, igra v Knausovi dvorani.
- 19.—Dramatično društvo "Adrija" priredi igro v Slovenskem Domu na Holmes Ave.
- 22.—Skupna društva fare sv. Vida priredijo plesno veselico v Grdinovi dvorani.
- 25.—Gospodinjiski odsek Slovenske Zadrzne Zveze, zabava v Slovenskem Društvem Domu, Recher Ave.
- 26.—Dramsko društvo Ivan Cankar; predstava v SND in ples v spodnji dvorani.
- 26.—Skupna prireditelj clevelandskih podružnic Slovenske Zenske Zveze v Slovenskem Domu na Holmes Ave.
- 26.—Lightning Bugs, ples v zgornji dvorani Slovenskega Doma na Holmes Ave.
- 28.—Klub društev SND; maškeraдна veselica v obeh dvorinah SND.
- MARC
- 4-5.—Društvo Abrašević priredi dvodnevni bazar v Grdinovi dvorani.
- 12.—Woman's Sick Benefit

Society; koncert in ples v obeh dvorinah SND.

18.—Klub Ljubljana, zabava v Slovenskem Društvem Domu, Recher Ave.

APRIL

29.—Društvo Orel, baseball ples v Grdinovi dvorani.

MAJ

13.—Društvo Orel, materin-

S HARMONIKO NA MEDVEDA

(Piše Jaka)

Kmalu je bil Eddie zopet na poti in hitro grem k njemu, da greva skupaj nazaj v taborišče.

Povedal mi je, da je dobro skrtil srno in da bomo šli po njo, ko se bo zvečerilo. V taborišču so bili tudi veseli, ko sva jima povedala, da je do tukaj vse srečno izpadlo. Domenili smo se, da bosta šla po srno Eddie in naš vodnik Charlie. Prinesla jo bosta blizu našega taborišča, kjer je bosta slekla, odrezala nekaj najlepših kosov za steak, ostalo pa zakopala.

V tem se je bilo že stemnilo, večerja je bila gotova. Po večerji smo posedeli okrog ognja in eden se spomni: kje sta pa Vilček in Rudy. Do sedaj smo imeli toliko opravka s tisto srno, da smo bili čisto pozabili na najina tovariša, ki še ves ljubi dan trapa po gozdu, lačna in žejna. Sprva nisimo njiu odotnosti polagali velike važnosti, toda bolj ko se je temnilo, bolj nas je skrbelo. Ura je bila že sedem zvečer in nastala je že trda tema. Vsak trenotek smo pričakovali, da bomo zaslišali njiu glasova doli po poti. Ura je šla naprej, o naših sopasarijih pa ne duha ne sluha.

Začeli smo ugibati na vse strani in spravljali na dan vsakojake možnosti. Vodnik Charlie je rekel, da če ne bosta prav kmalu nazaj, da ju sploh ni za pričakovati noč, ker v temi ne bosta našla nazaj. Le kje sta? Morda sta zasledovala medveda in v svoji strasti pozabila, da se dela noč. Reveža sta kje v kakih dolini in ne vesta ne kam ne kod. Prenočevati bosta morala na prostem in to v teh strupeno mrzlih nočeh. Pa nobenega živčeva nimata seboj. Niti male sekirice bi vzel Vilček seboj, da bi si vsaj nasekala drv za kurjavo.

Nekateri so bili zopet mnenja, da sta pač že na potu, a da nosita seboj kakega velikanskega medveda in da morata pod silnim vremenom počivati. Da se pa ne oglasita, je pa vzrok ta, ker nas hočeta presenetiti. "Če ju ne bo do osmih nazaj, bomo zmolili par očenašev za uboge duše še bolj ubogih naših jagrov, ki se zdaj martrati bogve kje v kaki globeli."

"Pa je Rudy tako samozavestno trdil, da mu je tako znano po tem gozdu, kot St. Clair od 61. do 62. ceste in nazaj," reče Gašper.

"Za eno mašo bom dal, kadar pridem v stari kraj na Brezje, da me je božja previdnost držala na vajetih, da nisem šel z Rudytom," se skesano izpovem jaz.

"Kaj bo pa s tistole gosjo župco?" se opogumim jaz, "za nju smo jo hranili, pa ker ju najbrže ne bo, bi bilo škoda vreči proč; bi jo raje jaz snedel."

"Tisto pa kar pri miru pusti," ukaže kapetan. "Morda pa le prideta in juha jima bo dobro teknila."

"Saj sem samo rekel, mesto da bi jo vrgli v pomije..."

"Nič ne bo šlo v pomije; juha bo tudi jutri dobra."

"Pa se ne bo skisala čez noč?" radovedno poizvedujem.

"Pa naj se skisa, ampak za enkrat drži parklje proč od tistega piskra."

ska proslava v Knausovi dvorani.

14.—Društvo sv. Ane št. 4 SDZ, slovesno blagoslovljenje in razvitje društvene zastave. Blagoslovljenje zastave ob 2. popoldne v novi cerkvi sv. Vida, razvitje zastave v S. N. Domu, in zvečer plesna veselica v spodnji dvorani S. N. Doma.

JUNIJ

11.—Ženski odsek Slovenske Zadrzne Zveze, piknik.

25.—Clevelandski Sokol, veselica in telovadba na vrtu Slovenskega Društvenega Doma na Recher Ave.

JULIJ

16.—Slovenska Zadrzna Zveza, praznovanje 20-letnice.

"Kakor gospod kapetan ukažejo..."

Pok, pok, pok — se zasliši v tistem trenotku daleč za hribom. "Naša fanta streljata in kličeta za smer," pravi Gašper.

"Aha," pritrudi vodnik Charlie. "Začnimo tudi mi streljati, da jima damo smer."

Jaz sem bil prvi, ki sem skočil po puško, del notri naboje in ustrelil hitro dvakrat zaporedoma. To je namreč navada v gozdu. Če se kdo zgubi, ustrelji dvakrat zaporedoma in potem strelja v presledkih, dokler mu kdo ne odgovori. Kdorkoli sliši tako streljanje, ve, do se je zgubila nesrečna lovska duša in vsak lovec je dolžan po nepisani postavi, da takemu streljanju odgovarja toliko časa, da pride zgubljeni do njega. Nič se mu ne sme smiliti municija v takem slučaju.

Pok-pok, se zopet začuje daleč in komaj slišno. Zopet odgovorimo. Vsak izmed nas je vzel v roke puško, da smo bili takoj pripravljeni za odgovor. Kakih trideset strelav smo oddali na ta način, ko je naenkrat ponehelo streljanje za hribom. Mislili smo, da sta sedaj fanta že dobila smer in da jo urnih korakov brišeta proti šotorišču. Mine pol ure, mine ura, a fantov še vedno ni od nikjer.

Kaj pa sedaj? Ali sta prišla morda do kokega drugega šotorišča in se bosta najprej malo odpočila, predno bosta nadaljevala pot? Oddamo še par strelav, a ker ni bilo nobenega odgovora, smo tudi to opustili.

V tem sta se odpravila Eddie in Charlie po tisto srno. Nista se upala iti po poti, ker sta se bala koga srečati. Kar naravnost skozi gozd sta jo udarila, saj ni bilo daleč. Slišali smo ju, ko sta se čez nekaj časa ustavila v grmovju za našim taboriščem. Sem pa tja se je zabliskala električna svetilka, ki jima je sveltela pri njihovem delu, sicer pa ni bilo čuti nikakega glasu. Mi smo pa pazili na pot, da ju opozorimo, če bi kdo slučajno prišel mimo in se ustavil za par besed. Ni bilo dolgo, že prineseta lep kos mesa za steake. Povedala sta, da je tukaj za kakih dvajset steakov, drugo sta pa zakopala.

"Vam bom pokazal, kako se peče steak na žerjavici," je rekel vodnik Charlie. Odreže kos rdečega mesa, ki je izgledal tako okusen, da bi človek kar surovega jedel. Dene ga na desko in ga malo potolče s usesom sekire na vsako stran. Potem pa strese na dlan roke nekaj popra in soli in vse skupaj potolče v meso. Nato odreže dolgo palico z rogovilco na koncu in nasadi meso. Potem se pa lepo vsede k ognju, držec meso nad žerjavico. Nekaj časa drži meso na eno stran, potem pa zopet obrne na drugo stran. Kmalu nam je dregnila v nos pečenka, ki je toliko vplivala na navoče, da so si še drugi odrezali steak in ga začeli peči. Tako so sedeli v krogu naši lovci, držali v roki dolge palice in kazali steak ognju.

Ko je bil prvi kos pečen, mi ga da pokusit Charlie. Jej, kako je bilo to dobro! Ne verja-

mem, da bi najbolj zabeljeni žganci bolj lepo dišali, kot je ta srnjakov steak. To se je kar topilo v ustih. Ravno sem bil gotov s steakom, ko zaslišimo, da se nam nekdo bliža po potu. Kot bi mignil zlete vse palice s steaki v temo za ognjem. Jaz pa, ki sem sedel poleg ostalega srnjakovega mesa, se kar vsedem nanj, da ga tako zakrijem radovednim očem. Lovec od sosednjega taborišča je prišel vprašat, če sta prišla naša lovca srečno domov, ker je slišal toliko streljanja. Povedali smo mu, da še ne. Pa mislite, da je bil s tem zadovoljen? Kar lepo vsedel se je in se lepo pogovarjal. Misli si je pač, da smo strašno srečni, da nam je prišel delat družino, medtem ko smo se mi kar zvijali pričakovanja, da bi kmalu odšel in da bi nadaljevali z našimi steaki. Meni sicer še ni bilo toliko na tem, ker sem sedel na mehkem, ampak so pa bolj zavijali oči oni, ki so pometali napol pečene steake proč. No, končno se je vendar tudi naš vavovalec spomnil, da bi bilo dobro iti domov. Nihče mu ni rekel, naj še posesti, ampak smo mu vsi kot z enim glasom voščili srečno lahkonoč.

Komaj so utihnili njegovi koraki po gozdu, ko so se že roke zopet stegnile za palicami in zopet je zacvrčal steak nad žerjavico. Potem sem si pa tudi jaz pomagal na svoje noge in postal neodvisen od usmiljenja drugih ljudi, pa sem si spekel tak steak, da bi ga bil lahko prodal v hotelu Hollenden za deset dolarjev.

Takole po pet steakov si je vsak spekel, da smo porabili vse meso. Potem smo pa vse skupaj pošteno zalili in pili na zdravje naših izgubljenih jagrov, ki sedaj vsega hudega konec jemljeta, medtem ko imamo mi tukaj nebesa.

Sedimo še kake dve uri pri ognju in ker ni nobenega glasu o naših jagrih, smo bili vsi ene misli: tisti strelji niso bili od naših fantov, ampak od kake druge skupine, naša lovca pa najbrže že zmrzujeta pod kako smreko in čakata belega dne. Torej sklenemo, da gremo k počitku.

Bolj redkobesedni smo bili, ko smo se spravljali pod blenkete. Vsak je imel najbrže v mislih Vilčka in Rudyta, ki sta nam jo tako zagodla, da imamo sedaj take skrbi. Vsak ju je miloval v svojem srcu, dasi se ni tega kazalo na zunaj, ker tudi utrjen lovec ima srce za svojega bližnjega in mu ne privoščič kaj slabega, dasi bi človek mislil, da je lovec brez vsakega nežnega čuta. Da bi imel Vilček vsaj harmoniko pri sebi, da bi si kratak čas delal, si mislim. Da le ne bi zmrznila ponoči, lakoto bosta že kako prestala. Za Rudyta se nisem bal toliko, ker je hrust in utrjen, ampak Vilček, ki je meščanska srca, ta se bo tresel in stiskal za kako podrito deblo.

V takem premišljevanju me pa nenadoma zbudi Vilčkov glas gori s hriba:

"Kadar boš ti vandrat šel, pridí mi povedat..."

"Sta že doma, sta že doma!" zagrmí pod šotorom in vsi planemo kvišku. Res, doli po poti jo krevsata Vilček in Rudy. Prav natančno sem razločil Rudytove stopinjé, ki so udarjale po kamenju in blatu, kot bi kdo gonil par volov na pašo, vmes so pa drobili Vilčkovi koraki. Vilček je veselo prepeval tisto od "vandrovčka," da je odmevalo daleč po gozdu. Pred šotorom smo stali vsi skupaj, da jima napravimo kolikor mogoče slavnosten sprejem. Res sta kmalu nato padla na klop pri ognju, vsa izmučena in upehana, kot bi prišla iz balkanske vojne ali iz ruskega ujetništva.

(Dalje prihodnjič.)

Paul Keller

CVET NAŠE VASI

Jože je zapeljal lepo kočijo pred hišo in Mina je z otrokom sedla vanjo. Kovač se je mislil navzlic svoji gosposki obleki ponizno usesti zraven Jožeta na kozla, a Mina mu je velela v voz. In tako se je peljal kovač, ki je bil oblečen ko kak knez, v lepi kočiji zraven Mine Boštjanove. Te minute so bile najponosnejše v kovačevem življenju. Nikoli več ni bil deležen take krasote.

V cerkvi pa se je še nekaj pripetilo. Župnik je prišel iz zakristije, že od daleč je zagledal kovača, razprl oči in se vrnil v zakristijo, kakor bi bil nekaj pozabil. Ondi si je precej časa prizadeval, da je bil spet zbran in pripravljen za sveto opravilo.

Nato je nastopila velika, sveta, težka resnoba.

"Olga Marija, krstím te..."

Po krstu je Mina poslala kovača k vozu, sama je nesla otroka h grobu njegove matere in tiho govorila gomili:

"Gospa Olga Novakova, tvoj otrok je krščen. Prinesla sem ti punčko kot kristjanko. Ime ji je Olga Marija."

Nato je molče zmolila očenaš in odšla. Pri šoli so se ustavili. Kovač je moral ostati v kočiji. Odnesele je otroka v šolo, kjer sta bila Novak in učenik.

"Gospod Novak, vašo punčko sem vam prinesla. Olga Marija ji je ime."

Ko je Novak pogledal drgetajočega obraza na rožasto-belo krstno oblačilce, je pretresljivo zajokal. Pokleknil je in poljubil krstno oblačilce in z železno močjo prijel Mino za roko in je poljubljal to roko. Ali morejo to razumeti vsi tisti, ki se jim nit življenja gladko odvija ko sukanec v roki?

Ali n ali t čutj Ir K lah tel je

ra: lik

pre la i čud

vad trk lala

nen til zrli

Kr ti! nol kol di t

voz mes Jo

mu Jožet ku ra di si ni nil obleče odda sto te temno

Ah, kaj je janova rekala? je Mi tudi de ka nisc ko Min se je ni

V me neta. K ča v tak najprej nih gos je z ro preste, je nag

jal se je in tako tulil, da je natakar misli, da se je fantu zmesalo. Slednjič je Tone cepnil in sedel na tla.

A nato sta oba sedela za mizo, kramljala in zasnovala načrt, da se dasta fotografirati. Tone je hotel imeti na vsak način cilindar na glavi. Kovač je bil dober fant in ni mogel nikomur ničesar odreči. Izposodil si je za Toneta cilindar. Nato sta šla k fotografu in poslala sliko Mini in zapisala: "V večem spomin od neimenovanih, a dobro znanih." Neznansko burkaste so se jima zadelze te besede in na vsvo moč sta se grohotala radi tega dovtipa.

Ko je Mina prejela karto, se sicer ni "zagrohotala," a nasmehnila se je vendarle in njen obraz je bil lep, kakor zmeraj, če je hušknilo sonce čezenj.

"Dva otroka," je dejala. "Na srečo — dva prijatelja."

35.

Čas je mineval. Staro je ostalo pri starem, mlado pa je rastle in bilo leto za letom novo. Boštjanova Mina je že pripadala starim; a v teh letih se zunanje ni spremenila in ni bila drugačnega telesa, obraza, hoje, vedenja ali govorjenja. Ostala je, kakršna je bila; tudi Jože se ni spremenil in tudi Boštjanovina se ni spremenila. A spremenil se je Tone, ki je bil mlad in je doraščal. Izpolnjeval je svoje dolžnosti v šoli, ni bil sicer kdo ve kako častihlepen, tako da bi bil prvi v razredu, a tudi zaostajal ni in je dobro napredoval. Tudi mala Olga Marija je doraščala. Mina je z otrokom doživljala vse tiste čare, ki so lepsi ko pomladanske pravljice. In Mini se je otrokov prvi zobček zadel vse bolj bel ko pomladanski zvonček. In njeno brbljanje se ji je zdelo bolj ljubko, kot so prvi pozdravi vračajočih se ptičičev; in svetlikanje začudenih, vprašujočih, nedolžnih oči tega malega človeškega angelčka se ji je zdelo žarkejšo ko blestenje pomladanskega sonca.

a srečo matere. je krvi se je meg v toploni, v sili pripa- je

Receval je prijatelj Mrs. Mary Moore

Receval je prijatelj Mrs. Mary Moore

Receval je prijatelj Mrs. Mary Moore

Receval je prijatelj Mrs. Mary Moore

Receval je prijatelj Mrs. Mary Moore

Receval je prijatelj Mrs. Mary Moore

Receval je prijatelj Mrs. Mary Moore

Receval je prijatelj Mrs. Mary Moore

Receval je prijatelj Mrs. Mary Moore

Receval je prijatelj Mrs. Mary Moore

Receval je prijatelj Mrs. Mary Moore

Receval je prijatelj Mrs. Mary Moore

Receval je prijatelj Mrs. Mary Moore

Receval je prijatelj Mrs. Mary Moore

Receval je prijatelj Mrs. Mary Moore

Receval je prijatelj Mrs. Mary Moore

Receval je prijatelj Mrs. Mary Moore

Receval je prijatelj Mrs. Mary Moore

Ta je naznanil svoj samomor po telefonu

Chicago, 1. januarja. Paul Peterson, 55 letni šofer bogatna Clement Studebakerja, si je vzel življenje danes, potem ko je umoril svojo ženo in hčer. Predno je storil umor in samomor, je telefoniral policiji, kaj bo storil. Toda slednja je prišla prepozno na lice mesta. Peterson je služil kot šofer pri Studebakerju, ki je zapustil dva milijona. Splošno se je pričakovalo, da bo Studebaker svojih uslužbencem zapustil kaj denarja, in Petersonu je bilo obljubljenih \$5000. Nahajal se je v finančnih težavah. Toda milijonar Studebaker je malo pred smrtjo spremenil testament, v katerem je zapustil vse premoženje ženi, a na svoje uslužbence je pozabil.

Sedem oseb zgorelo po praznovanju

Vallejo, California, 1. januarja. Tu je zgorelo sloveče poslopje Elks. V poslopju so se poznno v rano jutro vršile slavnosti ob priliki Novega leta. Nekako ob šteti uri zjutraj pa je bilo poslopje mahoma v ognju. Poslopje se nahaja na visokem hribu in je vidno daleč naokoli. Dočim se je nekaj oseb rešilo iz ognja, je pa ogenj zalotil šest moških in eno žensko v spanju. Vsi so našli smrt v poslopju. Škoda znaša \$80,000. Kako je ogenj nastal, še niso ugotovili.

Zdravnik odpustil \$100,000 dolga bolnikom

Couer d'Allene, Idaho, 1. januarja. Dr. Barclay v tem mestu je danes zbrisal iz svojih knjig za \$100,000 dolga, kar mu dolgujejo razni bolniki, katere je zdravil. Nekateri dolgovi so bili nad 18 let stari. Zdravnik je izjavil, da imajo ljudje danes že dovolj sitnosti, da se preživijo, ne da bi še zdravniške račune plačevali.

V enem letu je postala štirikrat mati

Chicago, 1. januarja. Mrs. Mary Colson, 25 let stara, je v letu 1932 postala štirikrat mati. 31. decembra je porodila

COŃAN DOYLE:

Dolina strahu in groze

PRVO POGlavJE

Tragedija v Birlstone

S prijateljem Sherlock Holmesom sva bila pravkar zaposlena z reševanjem nekega znanstvenega vprašanja, ko je nenadoma nekdo potrkal na vrata njegovega stanovanja, in vstopil je MacDonald, detektiv Scotland Yarda.

To je bilo v prvih dneh koncem osemdesetih let, ko je bil MacDonald še skromen detektiv in še ni dosegel one slave, ki jo danes uživa. Bil je mlad, toda zaupen član detektivske službe ter je ugodno rešil že več slučajev, ki so mu bili poverjeni. Njegova visoka, koščena postava je pričala, da je mož izredno močan in krepak, njegove leskeče se sive oči, ki so gledale izpod košatih obrvi, pa so svedočile o njegovi visoki inteligenci.

Holmes mu je že dvakrat v njegovi karieri pomagal rešiti težavne probleme, zato je detektiv visoko cenil svojega kolego-amaterja. Omejenost ne pozna ničesar razen samo sebe, dočim talent hitro spozna ženija, in MacDonald je imel dovolj talenta in inteligence, da ni smatral za nobeno ponižanje samega sebe, ako je v tej ali oni zadevi poprosil Holmesa sveta in pomoči. Tudi Holmes je bil prijateljsko naklonjen temu velikemu Skotu, zato mu je smehljaje odzdravil, rekoč:

"Zgodni ste, Mr. Mac. Zdi se mi, da nekaj ne more biti v redu, ker ste me tako rano posestili."

"Prav pravite, Mr. Holmes," je odvrnil MacDonald. "Prišel sem vam povedat, da je bil Mr. Douglas iz Birlstone sinoči na grozen način umorjen."

"Mr. Douglas, cigar last je bil ..."

slučaj je nekaj posebnega. Ne mudite se niti za trenotek. Ako morete pregovoriti Mr. Holmesa, da pride z vami, prosim storite to, kajti tu bo našel nekaj, kar bo prav gotovo po njegovem okusu. Človek bi skoro nehotе domneval, da je bila vsa stvar teatralno vprizorjena, ako ne bi bilo pri tem mrtveca. Častna beseda: izreden slučaj!"

"Kakor je videti, ni ta vaš prijatelj noben bedak," je pripomnil Holmes.

"O, nikakor, gospod! White Mason je zelo prebrisan človek."

"Hm ... ali pravi še kaj drugega?"

"Samo to, da nam bo pojasnil vse podrobnosti, kakor hitro se sestanemo."

"Kako pa torej potemtakem veste, da je bil Mr. Douglas umorjen?"

"To dejstvo je stalo v priloženem uradnem poročilu. V poročilu stoji, da je umorjen mož John Douglas. Ustreljen je bil v glavo in sicer z nabojem šiber. Rečeno je tudi, da se je to zgodilo sinoči malo pred polnočjo. Dozdaj se ni še izvršilo nobenih aretacij, ker je slučaj skrajno zapleten. To je vse, kar vem, Mr. Holmes."

"Torej naj ostane stvar pri tem, Mr. Mac. Vnaprej si ne smemo še ustvarjati nikakih teorij."

Birlstone je mala vasica na severni meji okraja Sussex. Vasica je ostala dolga stoletja neizpremenjena, zadnje čase pa je njena romantična lega in okoličica privabila precejšnje množice dobrostoječih turistov, ki so stali v vrstah pred njeno hišo.

Nekaj dni pred ..."

je bil izredno zdravega, močnih celjusti, sršceh brk in odločnih, sivih oči. Vsa njegova postava je kazala zdravje in moč nekdanje prve mladosti. Bil je vesel in dobrodušen človek in splošno priljubljen med vaščani. Videti je bilo, da mu ne manjka denarja, katerega si je pridobil na zlatih poljih Kalifornije, kakor se je govorilo, in tudi iz njegovega lastnega govorjenja in iz govorjenja njegove žene je bilo razvidno, da je preživel del svojega življenja v Ameriki.

Njegov dober sloves, ki ga je užival, je bil povečan še s tem ker je dokazal, da je mož, ki se ne straši nobene nevarnosti. Ko je gorelo župnišče, se je posebno odlikoval, ko se je zakadil v goreče poslopje, da bi rešil imovino, še potem, ko so stali gasilci zraven prekrizanih rok, češ, da je blaznost misliti, da bi mogel še kdo v gorečo hišo.

Tudi njegova žena je bila priljubljena pri vseh, ki so jo poznali. Obiskov ni delala, temveč je živela večinoma svojemu možu in gospodinjstvu. Bilo je znano, da je bila Angležinja in da se je seznanila z Douglasom v Londonu; Douglas je bil takrat vdovec. Bila je krasna ženska, visoke in vitke postave in približno dvajset let mlajša od svojega moža, katero dejstvo pa ni najmanj kalilo njiju rodbinskega življenja.

Onim, ki so zakonca поблиže poznali, se je včasih dozdevalo, da ne vlada popolno zaupanje med njima in da žena ne pozna natančno prejšnjega življenja svojega moža. Dalje so nekateri opazili, da je bila Mrs. Douglas navadno nervozna in nemirna, kadar je njen mož odšel in če je dlje časa izostal.

V tej hiši pa je stanovala še tretja oseba, katero moramo predstaviti čitateljem. To je bil Cecil James Barker, iz Hales Lodge, Hampstead.

Cecil Barker je bil dobro znan v Birlstone, ker je bil ..."

Mož je bil strašno poškodovan. Preko njegovih prsi je ležala puška dvocevka, ki je imela nekako en čevljev od petelinov odvezani cevi. Bilo je jasno, da je bila ta puška iz bližine izstreljena vanj in da je dobil mož naravnost v obraz vsebinsko šiber obeh cevi, ki so mu skoraj raznesle glavo. Petelina sta bila z žico zvezana skupaj, tako da je bil izstreljek bolj destruktiven.

Domači policist je postal zelo razburjen in nervozen radi velike odgovornosti, ki je mahoma obtežila njegove rame. "Priteknili se ne bomo ničesar, dokler ne pridejo naši predpostavljeni," je dejal tiho, gleda-

joč z grozo na strašno razmesarjeno in razmrcvarjeno glavo. "Dozdaj se ni tu še nihče ničesar priteknil," je rekel Cecil Barker. "Vse je še natančno tako, kakor sem jaz našel."

"Kdaj pa je bilo to?" je vprašal seržant ter potegnil iz žepa svojo beležnico.

"Bilo je ob poldvanajstih. Jaz se nisem še pričel razpravljati, temveč sem sedel pred kamnom v svoji spalnici, ko sem začel strel, ki ni bil posebno glasen, temveč se je zdel priduščen. Planil sem dol in menim, da ni preteklo več kot trideset sekund, ko sem bil v tej sobi."

"Ali so bila vrata odprta?"

"Da, odprta. Ubogi Douglas je ležal tako, kakor ga vidite zdaj. Na mizi je gorela sveča iz njegove spalnice. Jaz sem bil oni, ki sem prižgal petrolejko nekaj minut zatem."

"Ali niste nikogar videli?"

"Ne. Slišal sem Mrs. Douglas, ki je prihajala za mano po stopnicah, toda planil sem iz sobe na hodnik, da ji prepričim in zabranim grozen pogled na mrtveca. Takrat je prišla Mrs. Allen, ki ji pomaga gospodinji, in ona jo je odvedla nazaj. V tem je prišel tudi Ames, nakar sva odhitela oba zopet v sobo."

"Toda, če se ne motim, sem slišal, da je dvizni mostič vsako noč dvignjen?"

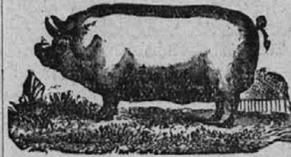
"Da; bil je dvignjen, dokler ga nisem jaz zopet spustil."

"Kako je mogel potemtakem morilec pobegniti? To sploh ni mogoče! Mr. Douglas se je moral sam ustreliti."

"Tudi mi smo izprva tako mislili. Toda vidite!" Ob teh be-

sedah je Barker odgrnil zaveso pri oknu ter pokazal na ozko okno, ki je bilo na stečaj odprto. "In poglejte to-le!" In posvetil je s svetilko na desko okna, na kateri je bil videti krvav odtis stopinje. "Nekdo je stopil tu gori, ko je skočil skozi okno."

(Dalje prihodnjic)

Debeli prešiči naravnost z dežele

Vseh velikosti, živi ali osnaženi, pregledani od mesta in jih pripeljemo kamor želite. Meso v kosih, sunke, plečeta, loins in vse druge stvari se dobe vsak turek in petek, koljemo pa vsak ponedeljek in četrtek. Pridite in izberite si sami.

H. F. HEINZ

Vine St., Willoughby, O.

Tel. Wickliffe 110-J-2

Dr. A. L. Garbas

SLOVENSKI ZOBOZDRAVNIK
6411 St. Clair Ave.
v Slov. Nar. Domu
soba št. 10
Tel. Henderson 0919

Michael Casserman

PLUMBING & HEATING
18700 Shawnee Ave.
KENmore 3877

Aug. Kollander Co.

(poprej Mihelich Co.)
6419 St. Clair Ave.
v Slovenskem Narodnem Domu
PRODAJA parobrodne listke za vse prekmorske parnike;
POŠILJA denar v staro domovino točno in po dnevnih cenah;
IZDELUJE vsakovrstne notarske listine, kakor: izjave, kupne pogodbe, pooblastila in testamente.
CENE ZMERNE. POSTREŽBA TOČNA, POSLUŽITE SE TEGA SLOVENSKEGA PODJETJA

JOSEPH J. OGRIN

ODVETNIK

401 Engineers Bldg.
Main 4126

Zvečer:

15621 Waterloo Rd.
Kenmore 1694

BRUSS RADIO SERVICE

6026 ST. CLAIR AVENUE
ENDicott 4324
Kadar vaš radio ne dela dobro, pokličite nas, da vam povemo, kaj je narobe. Točna in zanesljiva postrežba.

DOBER PREMOK!

Točna postrežba
The Hill Coal Co.
1261 MARQUETTE RD.
Stari Cimpermanovi prostori
HENDERSON 5798
FRANK ARKO, zastopnik

MANDEL HARDWARE

15704

Waterloo Rd.

KENmore 1282

Model A (tudi model B) Maytag, najboljši pralni stroj, z velikim, četveroglatim čebrom iz aluminija in slavnim Maytag roller iz žemalcem vode. ZNIZAN

\$26⁰⁰

Mrs. Walter Koker iz Ashburn, Ga., je v ječi, obdolžena umora njenega soproga. Ženska je zahtevala, da je njena 2-letna hčerka Doris pri njej zaprta, kar so ji tudi dovolili.

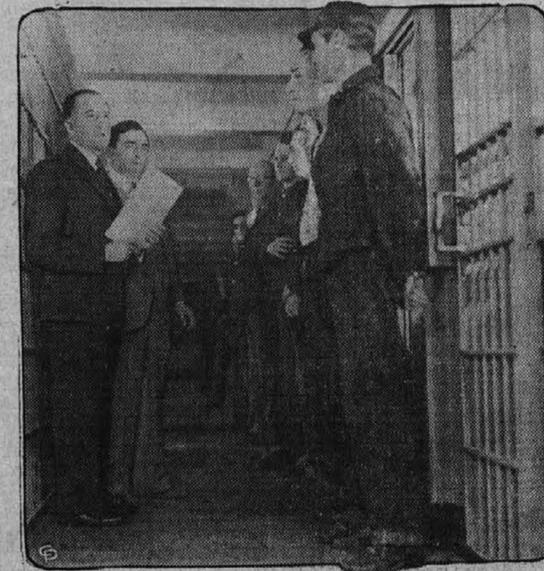
Chicaški župan Anton Čermak (drugi od leve na desno) je položil vogelni kamen "Old Heidelberg Inn," kjer bodo točili pravo pivo, ko se bo vršila svetovna razstava v Chicagu letos. V vrčih, ki jih drže v rokah, gotovo ni voda, ker sicer fantje ne bi imeli tak blažen nasmehljaj na ustih.

ELICA

bo popolen uspeh, ako jo oglašate v

"AMERIŠKI DOMOVINI"

Društva imajo izjemne cene na oglasih!

Governor države Californije je za božične praznike spustil iz ječe vse one, ki so bili zaprti radi kršitve prohibicije. Šerif Bixcauliz iz Los Angelesa jim daje božično darilo, to je oprostitev iz ječe.